

Amagat i Anna Radresa-, l'apassionada i apassionant xerrada de Ricard Creus sobre descobrir l'art i les lletres en temps difícils -el 28 de desembre, a càrrec de Miquel Villalba i Marc i Daniel Oliu- i la Trobada de Poetes dedicada a Esther Boix i Ricard Creus, presentada per Sam Abrams a la Casa de Cultura el 21 de desembre.

Si tots aquests esdeveniments no enfortien prou els lligams, mai prou reconeguts o divulgats, d'Esther Boix amb les terres de Girona -naixement a Llers,

estades a Anglès, residència actual al Perer del Corb, a la llinda de la fageda d'en Jordà-, l'associació d'Amics del Museu d'Art de Girona va tenir l'encert de retre-li un homenatge, a ella i també al seu company Ricard Creus, el 20 de maig de 2007, en ocasió de llur reconeixement com a Amics Honoraris. Digne i merescut ornament d'un mes, aleshores no tan llunyà, dedicat a la pintura moralment i líricament humanista d'Esther Boix.

Lluís Lucero Comas

La Casa de Cultura ja té projecte

La Casa de Cultura Tomàs de Lorenzana de Girona té per fi un projecte arquitectònic de reforma. El futur edifici acollirà una biblioteca municipal, el Conservatori de Música Isaac Albéniz, la Fundació Fita, el Centre de la Cançó i l'Arxiu d'Imatges Emili Massanas de la Diputació de Girona. Encara no s'ha decidit si l'escola de teatre El Galliner hi tindrà cabuda.

Els arquitectes Ricard Mercadé i Aurora Fernández són els autors del projecte guanyador del concurs convocat per la Diputació de Girona per reformar la Casa de Cultura. Batejat amb el nom de «Boira», el projecte té dues característiques principals. D'una banda, preveu l'obertura d'un vial que comunicarà el carrer Pompeu Fabra i la plaça de la Diputació a través dels patis interns de l'edifici. Dues

grans arcades a les façanes, per sota de les quals circularan els vianants, donaran entrada a un pati-carrer que serà l'«àgora» o punt de trobada dels usuaris. L'altre element emblemàtic serà un cub de vidre gegant, de 35 metres d'alçada, que s'aixecarà per sobre de l'edifici històric, el qual amb prou feines arriba als 20 metres d'alçada. Entre altres dependències, aquest mòdul de vidre acollirà un teatre de 900 m².

El projecte guanyador del concurs per a la reforma de la Casa de Cultura.

L'arquitecte Ricard Mercadé admet que el projecte guanyador, especialment pel que fa a l'edifici de vidre inserit en el context d'un edifici històric, és «molt semblant» a la reforma que es va dur a terme a la Casa de la Caritat de Barcelona, en la qual ell també va participar.

El pressupost per renovar la Casa de Cultura de Girona puja a 17 milions d'euros. Un cop acabades les obres es disposarà d'una superfície útil de 14.000 m² i una superfície total construïda de 19.000 m².

La nova Casa de Cultura ha reservat espai per al Conservatori de Música Isaac Albéniz, la Fundació Fita, el Centre de la Cançó i l'Arxiu d'Imatges Emili Massanas de la Diputació de Girona. També hi haurà una biblioteca municipal, que tindrà un funcionament independent a través del pati central. L'escola de teatre El Galliner també té espai reservat

a l'edifici, segons preveu el projecte de reforma, però encara no s'ha pres cap decisió política al respecte.

Ricard Mercadé ha advertit que durant les obres de reforma, que duraran uns tres anys, no es podrà utilitzar l'edifici per motius de seguretat. Així doncs, caldrà trobar seus provisionals per tal que el Conservatori de Música i altres entitats avui amb seu a la Casa de Cultura puguin continuar la seva activitat.

Les obres no podran començar fins que la Biblioteca Pública de Girona es traslladi a la nova seu del carrer Emili Grahit. Aquest nou emplaçament encara no té projecte, la qual cosa pot retardar el calendari de la reforma de la Casa de Cultura. Tot i això, el president de la Diputació, Enric Vilert, remarca que ara ja es disposa d'un projecte i que la voluntat és que tiri endavant.

Daniel Bonaventura

La tranquil·litat perduda en un llindar del món

Vivim en una societat absorta per la cultura urbana i, tot i així, a hores d'ara encara hi ha petits racons de la nostra geografia regional que s'interpreten com a símbols de delit, repòs i calma. Tossa de Mar n'és un exemple clar, un emblemàtic poble de la Costa Brava que, gràcies al seu emplaçament, al mar que l'acompanya i a la llum que es reflecteix en els seus carrers, ha sabut conservar la bellesa impassible i serena que sorgeix de les seves pròpies entranyes.

Malgrat que sembli fins i tot contradictori, Tossa de Mar no ha viscut mai ancorada en el temps, ni allunyada dels esdeveniments que han marcat la nostra història, sinó que fins i tot hi ha participat activament i ens ha deixat un llegat artístic i documental prou important com per fer-ne esment i entretenir-nos a analitzar-lo. Això és precisament el que han fet Glòria Bosch i Susanna Portell en el comissariat de l'exposició que durant els mesos de juliol, agost i setembre passats s'ha pogut veure a la Fontana d'Or de Girona i que portava per títol «Berlín, Londres, París, Tossa... la tranquil·litat perduda». En aquesta mostra s'ha resseguit l'activitat artística i cultural en què va estar immersa Tossa des del principi del segle passat, en ser refugi d'un gran nombre d'intel·lectuals i artistes que fugien dels conflictes bèl·lics, protagonistes de l'Europa d'aquell moment.

Així, Tossa es convertí en el medi natural més idoni per portar a terme el tipus de vida que tots ells anhelaven. El catàleg que s'ha editat per a la mostra inclou una enumeració de més de tres-cents artistes i grans prohoms del món cultural (catalans i estrangers exiliats), dels quals es coneix la seva presència a Tossa de Mar durant el període d'entreguerres. Cal destacar Joan Maragall, Rafael Benet, Francesc Domingo, Josep Palau, Laureà Barrau, Otto Lloyd, Dora Maar, André Masson, Olga Sacharoff, Francis Picabia, Mela Muter, Pere Créixams, George Kars, Enric Casanovas, Jean Metzinger, Josep Mompou, Peter Janssen, Oswald Petersen, Oscar Zügel o Marc Chagall.

L'exposició s'ha conformat no només d'una gran representació d'obra pictòrica i gràfica, sinó també d'un considerable compendi d'elements

documentals (llibres, publicacions, cartes, i fins i tot icones de l'època, com una caixa de mariner), que han ajudat l'espectador a empatitzar amb el moment històric que van viure a Tossa els protagonistes de l'exposició. Amb aquesta mostra, doncs, Glòria Bosch i Susanna Portell ens han ensenyat com aquest petit municipi de la costa es va

anar transformant a través dels sentiments i de les passions dels intel·lectuals i dels artistes que hi arribaren (provinents de Berlín, Londres, París i molts altres indrets més), aixoplugant-se sota els seus carrers i cases, tot esperant recuperar una tranquil·litat perduda i oblidada per la guerra i per la por.

Ibet Vila i Tráfach

Mela Muter, Tossa de Mar, 1927.

